

Μητροπολίτης Ιλαρίωνας: να μην είμαστε αδιάφοροι απέναντι στον πλησίον, αλλά να προσευχόμαστε ο ένας για τον άλλο

Τη Θεία Λειτουργία την Κυριακή, στις 24 Νοεμβρίου 2013, τέλεσε ο Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας, Πρόεδρος του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας, στον Ιερό Ναό της Παναγίας Πάντων Θλιβομένων η Χαρά Μόσχας. Μετά το πέρας της Λειτουργίας ο Ιεράρχης στο θείο λόγο που κήρυξε αναφέρθηκε στην παραβολή του Καλού Σαμαρείτη:

«Στην παραβολή αυτή ο Κύριος υπενθυμίζει ότι ο πλησίον μας δεν είναι οπωσδήποτε ένας συγγενής μας, ένας συνάδελφός μας, διότι καμία φορά ο πλησίον μας μπορεί να γίνει και ένας φαινομενικά τυχαίος άνθρωπος, τον οποίο στέλνει ο Κύριος για να τον ευεργετήσουμε. Κάθε άνθρωπος που χρήζει βοήθειας είναι και ο πλησίον μας.

Διαφέρουμε κατά κανόνα διάφορες δυνατότητες να βοηθήσουμε τον πλησίον. Μπορούμε να τον βάλουμε στο γαϊδούρι μας, να τον πάμε στο ξενοδοχείο, να καλύψουμε τα ιατρικά έξοδα ή να κάνουμε κάτι άλλο ακόμα, τα οποία είναι μέσα στις δυνατότητές μας. Αλλά συμβαίνει καμιά φορά όταν ούτε γαϊδούρι, ούτε χρήματα για τους ιατρούς διαθέτουμε και μας φαίνεται ότι δεν μπορούμε να βοηθήσουμε τον άνθρωπο με τίποτε. Εν τω μεταξύ εάν ακόμα δεν είναι μέσα στις δυνατότητές

μας να στηρίξουμε τον εν ανάγκη οικονομικώς, ωστόσο πάντα μπορούμε να τον βοηθήσουμε πνευματικώς: με την παρηγοριά, την συμπόνοια και την θερμή μας προσευχή.

Άλλωστε δεν είναι τυχαίο που η Εκκλησία μας διδάσκει να προσευχόμαστε ο ένας για τον άλλο».

Μέσω των προσευχών, της κοινωνίας του Ιδίου Άρτου και Ιδίου Ποτηρίου η Εκκλησία μας διδάσκει ότι είμαστε ένα σώμα και δι' αυτό αδυνατούμε να μείνουμε αδιάφοροι σε περίπτωση όταν πάσχει ένα μέλος αυτού του κοινού σώματος, αδυνατούμε να περάσουμε δίπλα στον εμπερίστατο πλησίον μας.

Όταν ο Θεός μας ανοίγει τους οφθαλμούς μας αρχίζουμε να βλέπουμε τους γύρω μας διαφορετικά. Ίσως βλέπουμε τα ελαττώματά τους, αλλά αυτά δεν μας εμποδίζουν να τους αγαπάμε λιγότερα, διότι καταλαβαίνουμε ότι κάθε άνθρωπος πάσχει από μια αρρώστια είτε λιγότερα, είτε περισσότερα και όλοι μας έχουμε ανάγκη από έναν ιατρό. Αυτός ο μόνος Ιατρός, που μας παρέχει ίαση είναι ο Ίδιος Κύριος Ιησούς Χριστός, ο Οποίος διά των σωτηριωδών του μυστηρίων μας θεραπεύει από κάθε αρρώστια.

Το μόνο που ξέρουμε είναι: κανείς από όσους εκκλησιάζονται, μετέχουν των εκκλησιαστικών Μυστηρίων, μεταλαμβάνει τα Άγια του Χριστού Μυστήρια δεν εξέρχεται αθεράπευτος.

Πρέπει να προσευχόμαστε ο ένας για τον άλλο, όχι επειδή ο Θεός δεν θυμάται τον πάσχοντα ή θέλει να του το υπενθυμίζουμε, διότι ο Θεός ποτέ δεν λησμονεί κανένα, αλλά επειδή θέλει να αλληλοβοηθηθούμε, να σκεφτόμαστε και να αγαπούμε ο ένας τον άλλο. Η φροντίδα μας για τον πλησίον να μην εκδηλώνεται μόνο μέσα από τις πράξεις, αλλά και μέσα από τις προσευχές.

Όταν ο Θεός μας καλεί στον Ναό να λειτουργηθούμε, όταν χτυπά η καμπάνα, ειδοποιώντας κάθε Κυριακή τη σύντομη αρχή της Θείας Λειτουργίας, αυτό ακούγεται ως έκκληση να έλθουμε στον Κύριο και να παραδώσουμε όλη την επίγεια μας ζωή με όλα όσα έχουμε στα χέρια του Θεού.

Παρακαλούμε ο Θεός να μας βοηθήσει στις περιπτώσεις της ζωής μας, στις δυσκολίες και την οικογενειακή ζωή, παρακαλούμε ο Θεός να βοηθήσει και τους πλησίον μας.

Αυτή είναι μια αλυσίδα, η οποία συνδέει τους εν ζωή ανθρώπους και όσοι ανήκουν στο ένα Σώμα της Εκκλησίας του Χριστού, με όσους ήδη έχουν περάσει στην άλλη ζωή. Έτσι ακριβώς εξηγείται η προσευχή μας υπέρ ζώντων και κεκοιμημένων. Ο Θεός θέλει να προσευχόμαστε ο ένας για τον άλλον.

«Αυτή την ευσπλαχνία και αγάπη μας προς τον πλησίον μας υπενθυμίζει ο Κύριος με τη σημερινή παραβολή. Αυτή μας υπενθυμίζει και η Εκκλησία κάθε Θεία Λειτουργία, σε κάθε συναπτή: είμαστε ένα Σώμα Χριστού και συνδεδεμένοι ο ένας με τον άλλον με τη θέλησή μας, αλλά επειδή ο Κύριος μας έδεσε με ένα νήμα, μας έπιασε στο ένα δίκτυο, απ' όπου κανείς δεν πρέπει να ξεφύγει, διότι όλοι προσδοκούμε να φθάσουμε στη Βασιλεία των Ουρανών και να μείνουμε εκεί όλοι μαζί. Αμήν».